

zijn Kas di Alma Blou (1)

Voorzaal.

Zijn geliefde chaise longue in de salon.

kleur op een aantal botika's. Het werd daarna een *free for all* voor stevige kleuren. Stylist en samensteller van deze indigo-kleur, die je bij de Antilliaanse verf-fabriek kunt kopen onder de naam 'Alma Blou' was dus Gunnar Frank, kleurexpert die de modewereld vele jaren lang verblijdde met zijn kleurprognoses. Hij noemde het 'een kleur met ballen'. Het moest een pittige kleur worden, geen saaie pastelleur die meteen door de zon gebleekt wordt en bijna elk jaar bijgehouden moet worden."

„Daarna zocht ik naar een geschikte naam voor dit huis en kwam uit op Kas di Alma Blou. Alma van 'Almacita di desolato', de film van Felix de Rooy (registreur) en mij (screenwriter/producent) uit het jaar 1985. Alma vond ik een essentieel woord en vanwege het intense blauw werd het Kas di Alma Blou", aldus De Palm. Gebouw en terrein zijn zijn eigendom, 'alhoewel relatief', zegt hij voorzichtig, 'want in feite zijn ze eigendom van de Girobank, zolang de hypotheek niet is afgelost'.

Kruisweg

De inrichting van zijn appartement in het herenhuis Kas di Alma Blou is als een kruisweg door zijn leven. Met Felix de Rooy woonde hij twintig à dertig jaar geleden in een met regenboogkleuren beschilderde barak van de familie Engels, met blauw dak en witte wolken, gelegen in de wijk Daniel, op weg naar Band'abou, vlakbij het kleine kapelletje van de familie Engels, dat er nog steeds staat. De barak is overgenomen, verzwolgen door de krachtige en on-

barmhartige natuur om het huis heen. Daar in die barak begonnen zij met het verzamelen van 'religious art'. Veel beelden uit die periode zie je nu nog als een ode uit die tijd in zijn salon, waar ook een verzameling aan 'props' staat, afkomstig van toneel, schilderijen uit 'Ava en Gabriel' (speelfilm onder regie van Felix de Rooy en Norman de Palm, scenario/producent) en schilderijen die gemaakt zijn door kunstenaars in de loop der jaren, foto's van zijn ouders en broer en zussen en de drie engelen, een cadeau van zijn huidige partner Stef Hendriks.

In de salon zit hij met mij te praten, gezeten op zijn geliefde chaise longue, de ligbank waar hij erg aan gehecht is en die hem door de jaren heen overal gevolgd heeft. In dit statige pand met hoge kamers en plafond kon hij eindelijk de meubels van zijn overleden moeder en grootmoeder, die hij al die tijd had opgeslagen, een plek geven. Het antieke mahoniehouten bed van zijn oma was eerst naar zijn moeder gegaan en staat nu bij hem als blikvanger in de logeerkamer. Gezien de grootte van het huis en de hoogte van het plafond, komen alle meubelen perfect tot hun recht.

Al lopend door het huis krijg je een aantal aspecten te zien en maak je, in een associatieve boog zijn leven mee, als een kruistocht door de verschillende periodes van zijn leven, waarin elk voorwerp een betekenis draagt. Zo zien we zijn creatie van een 'miss' met rode boa om en blonde pruik op, gemaakt als parodie op de missverkiezingen, die hij de toepasselijke naam 'Miss Leid' gaf. Ook zijn er crea-

ties uit de tentoonstelling 'Metamorfosis' (mei 1980), 'Honderd jaar geleden', samen met Felix de Rooy. De christus bij het raam is een schitterende herinnering aan de collectie van wijlen Nydia Ecury, die hem door de jaren heen steeds heeft gestimuleerd en die bovendien een hoofdrol speelde in de spraakmakende verfilming van *Almacita di desolato*, waarin ze Mama Grandi was.

De Palm: „Een verzameling is een belangrijke expressie van wat je bezighoudt, waar je je identiteit mee uitdrukt en waarmee je een deel van je 'geheime kamers' ontsluit voor de wereld. Je geeft vorm en inhoud aan wat je drijft in het leven. Een collectie kan ook iets gaan betekenen in de brede zin in het samenbrengen van mensen binnen een expositie, want er zijn altijd meerdere verzamelaars van een zelfde collectie. Het is daarom van belang uiting te geven aan de beweegredenen waarom iemand een verzameling start. Elke verzamelaar heeft zijn eigen motivaties, visies en betekenisgeving voor zijn verzameling. Zo kom je terecht in de 'geheime kamers' van de verzamelaars. Ik heb weleens gedacht dat het interessant zou zijn een zelfde collectie steeds weer in te richten naar de divergerende visies van haar verzamelaars. De waarheid kan vele gezichten en achtergronden tonen.

Mijn vroegere partner Felix de Rooy was een gedreven verzamelaar. Na de 'religious art' kwamen er frivolere zaken aan bod als engelen en flamingo's, wat zich uiteindelijk omzette in een collectie negrophilia: afbeeldingen, huishoudelijke artikelen,

boeken, liedjes, spelletjes, jams-oorten, meubilair en schilderijen waarin de zwarte mens afgebeeld wordt door witte mensen, waarbinnen de stereotyperingen die witte mensen hanteren over zwarten duidelijk naar voren komen: dikke lippen, rollende ogen, kroeshaar, dikke billen, bedienend, ingezet als pakezels en als komische entiteit. Vaak ook sterk als een os en seksueel onverzadigbaar. Door de industriële revolutie zijn deze

'images' in groten getale over de wereld verspreid. Er ontstond langzamerhand een grote, diverse collectie die in het Tropenmuseum/Amsterdam tentoongesteld werd onder de naam 'Negrophilia: White on Black'. Een tentoonstelling die als controversieel werd ervaren, heel veel kritiek ontving en ook heel veel lof."

In deel 2: *Almacita di Desolato* en de Cola Debrotprijs

Christusbeeld van Nydia Ecury.